

[Lewzow.]

havde den anerkendelse nok ikke været nødvendig at behandle i dag, men var måske sket for mange år siden.

Det forslag, der foreligger her, ligger så nær en anerkendelse, at jeg vil betragte det som værende en sådan. Det er ikke første gang, et forslag af denne slags er fremsat, selv om ordlyden er en lidt anden, men jeg finder tidspunktet for fremsættelsen så uheldigt som overhovedet muligt.

Tidligere debatter har fastslået, at vi i hovedprincippet hylder anerkendelsen af dem, der faktisk, de facto, har herredømmet i et land, altså gør det uden at vurdere, hvordan man har opnået magten, og hvordan styret er. Ført ud i sin videste konsekvens kan en sådan praksis fjerne mange problemer; det er blot desværre ikke fuldt realistisk, for en sådan praksis kræver, at alle de lande, vi har venskabelig forbindelse med, hylder samme princip, og det er som bekendt ikke tilfældet.

Vi er altså enige i, at man følger dette princip så langt som overhovedet muligt med anerkendelsen af de faktiske magthavere, men andre forpligtelser eller tidligere indgåede aftaler kan dog begrunde en anden beslutning, og det er jo, hvad der er tilfældet i DDR-sagen.

Ikke mange tror vel i dag på en fuldstændig genforening af Øst- og Vesttyskland, men hvad alle håber på, er en virkelig og varig afspænding af forholdet mellem de to områder og derigennem en vidtgående kontakt, som skal være til stor fordel selvfølgelig for Tyskland, men også for hele resten af Europa.

I debatten i dag har det konservative folkepartis ordfører fremhævet, at man ikke hjælper en sådan udvikling ved ensidig dansk anerkendelse. Der er også blevet talt fra vor side i tidligere debatter om spørgsmålet på lignende måde; vi står i dag midt i en periode, der er præget af Brandts politik, som vi gerne ser lykkes, og kansler Brandt har sandelig ikke bedt os om at foretage en sådan anerkendelse. I NATO og på andet højt diplomatisk plan arbejder man energisk på tilvejebringelsen af den europæiske sikkerhedskonference, og også på den baggrund finder vi, det ville være en perspektivløs foregribelse af de samlede forhandlinger, hvis vi foretog en anerkendelse eller

noget, der kunne ligne en sådan, uden om vore partnere.

Det konservative folkeparti mener altså ikke, at det foreliggende forslag vil virke fremmende på den ønskede øst-vestafspænding, og kan ikke medvirke til dets gennemførelse.

Poul Hartling: Med henvisning til de bemærkninger, jeg har haft lejlighed til at fremsætte tidligere i dag, skal jeg oplyse, at venstre ikke kan medvirke til dette forslags fremme.

Stinus: Det radikale venstre ser med sympati på det af SF fremsatte forslag. I særdeleshed anser jeg det for en urimelighed, at man af politiske grunde søger at holde DDR uden for verdenssundhedsorganisationen WHO. Verdenssundhedsorganisationens egne topembedsmænd finder dette urimeligt, og også fra anden ekspertsides gives der udtryk for, at WHO kun kan vinde ved, at DDR bliver medlem. Jeg deler denne opfattelse, og jeg kan forstå, at dette også er tilfældet med mange af den socialdemokratiske gruppes medlemmer.

Det kan næppe udelukkes, at en øjeblikkelig dansk anerkendelse af DDR ville have en utilsigtet virkning som antydning af udenrigsministeren ved flere lejligheder, senest her i dag, og alene en sådan mulighed er tilstrækkelig grund til, at jeg kan afvente en dansk anerkendelse af DDR indtil det tidspunkt efter traktaternes ratifikation, som udenrigsministeren finder rigtigt. Jeg kan jo forstå på udenrigsministerens og andre fremtrædende socialdemokraters udtalelser i den senere tid, at der ikke længere er principiel grund til ikke at anerkende DDR, kun tidsmæssige.

Med hensyn til optagelse af DDR i WHO bør der hverken være principielle eller tidsmæssige betænkeligheder. Såfremt udenrigsministeren mener, at dansk støtte til DDRs optagelse i WHO, en optagelse, der også ville bane vej for DDRs deltagelse i FN's miljøkonference i Stockholm, også vil være til skade for en videreførelse af Willy Brandts positive østpolitik, må jeg for det første give udtryk for beklagelse af, at Vesttyskland under Willy Brandts ledelse skulle have manøvreret sig selv ind i en situation, hvor det vil blive opfattet som et vesttysk